

lub rozruchu i eksploatacji maszyn pochodzenia krajowego oraz 12% od wartości nie oddanych do montażu lub rozruchu i eksploatacji maszyn zakupionych za granicą.

§ 6. 1. Inwestorzy zakupujący maszyny objęte normatywami magazynowania zobowiązani są do prowadzenia ewidencji uwzględniającej terminy otrzymania maszyn oraz terminy przekazywania maszyn do montażu lub rozruchu eksploatacji (dla maszyn nie wymagających montażu).

2. Zobowiązuje się inwestorów do prowadzenia ewidencji narastających odsetek za zwłokę, o których mowa w § 5, przekazywania ich w terminie 30 dni po zakończeniu kwartału na rachunek budżetu Państwa w oddziale banku.

3. Sposób prowadzenia ewidencji, o której mowa w ust. 1 i 2, ustala załącznik do zarządzenia Ministra Finansów i Ministra Handlu Zagranicznego z dnia 6 lipca 1962 r. Monitor Polski Nr 59, poz. 283).

§ 7. Zatwierdzone normatywy czasowe magazynowania maszyn i obiektów kompletnych, o których mowa w § 3 i § 4, powinny być każdorazowo podawane przez inwestora bezpośrednio do wiadomości banku finansującego inwestycje.

§ 8. Naliczanie odsetek za przekraczanie zatwierdzonych normatywów czasowych obowiązuje zgodnie z prze-

pisem § 15 uchwały nr 189 Rady Ministrów z dnia 1 czerwca 1962 r. w sprawie wzmoczenia kontroli nad zamawianiem i montażem maszyn (Monitor Polski Nr 51, poz. 249).

§ 9. Odsetki za zwłokę, o których mowa w § 5, obciążają rachunek strat i zysków przedsiębiorstw, a w przedsiębiorstwach w budowie — rachunek strat inwestycyjnych. O kwotę naliczonych odsetek za zwłokę zmniejsza się równocześnie w przedsiębiorstwach dodatkowy fundusz premiowy, a w przedsiębiorstwach w budowie — fundusz premiowy, nie wyżej jednak niż do wysokości 30% utworzonego funduszu.

§ 10. 1. Nie podlegają oprocentowaniu maszyny zbędne, wykazane na dzień 31 grudnia 1961 r.

2. W wyjątkowych i uzasadnionych przypadkach bank może na wniosek inwestora obniżyć wysokość odsetek, aż do całkowitej ich bonifikaty.

§ 11. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 31 stycznia 1963 r.

Minister Przemysłu Lekkiego: *E. Stawiński*

454

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU SPOŻYWCZEGO I SKUPU

z dnia 6 grudnia 1963 r.

w sprawie zaopatrywania jednostek gospodarki nie uspołecznionej w surowce mięsne, produkcji przez te jednostki przetworów mięsnych i wyrobów garmażeryjnych oraz obrotu tymi przetworami i wyrobami.

Na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 1 dekretu z dnia 29 października 1952 r. o gospodarowaniu artykułami obrotu towarowego i zaopatrzenia (Dz. U. z 1952 r. Nr 44, poz. 301 z 1956 r. Nr 54, poz. 244) oraz zarządzenia nr 65 Prezesa Rady Ministrów z dnia 23 stycznia 1957 r. w sprawie przekazania uprawnień do wydawania przepisów o gospodarowaniu mięsem (Monitor Polski Nr 20, poz. 148) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Zarządzenie reguluje sprawy zaopatrzenia w surowce mięsne, podroby i tłuszcze zwierzęce, produkcji przetworów mięsnych i wyrobów garmażeryjnych oraz obrotu tymi przetworami i wyrobami przez rzemieślnicze zakłady wędliniarskie i kuchmistrzowskie oraz inne jednostki gospodarki nie uspołecznionej, zwane w dalszym ciągu „zakładami rzemieślniczymi”.

2. Przepisy zarządzenia nie dotyczą zaopatrywania się przez zakłady rzemieślnicze w drób, gołębie, króliki i dziczyznę oraz przetwórstwa tych surowców i sprzedaży wyprodukowanych z tych surowców przetworów mięsnych wyrobów garmażeryjnych.

§ 2. 1. Zakłady rzemieślnicze mogą zaopatrywać się w surowce mięsne i podrobowe oraz tłuszcze zwierzęce do produkcji przetworów mięsnych i wyrobów garmażeryjnych wyłącznie w państwowych i spółdzielczych jednostkach obrotu hurtowego mięsem lub żywcem, w ramach miesięcznych rozdzielników ustalanych przez organy do spraw handlu prezydów powiatowych rad narodowych (rad narodowych miast stanowiących powiaty).

2. W rozdzielnikach wymienionych w ust. 1 określa się także asortyment oraz ramowo ilości przetworów mięsnych, jakie zakład rzemieślniczy obowiązany jest wyprodukować

z przydzielonych surowców, jak również jednostki, którym wyprodukowane przez ten zakład przetwory mięsne i wyroby garmażeryjne z przydzielonego surowca mają być sprzedane.

3. Punkty zaopatrzenia zakładów rzemieślniczych w surowce wyznacza przedsiębiorstwo Centrali Przemysłu Mięsnego, w którego rejonie zaopatrzenia znajduje się siedziba danego zakładu rzemieślniczego; punkty zaopatrzenia zakładów rzemieślniczych położone w obrębie danego województwa przedsiębiorstwo wyznacza według wytycznych właściwego wojewódzkiego zjednoczenia (przedsiębiorstwa) przemysłu mięsnego, a położone poza terenem danego województwa — według wytycznych Centrali Przemysłu Mięsnego.

§ 3. Zjednoczenia (przedsiębiorstwa) przemysłu mięsnego w miarę możliwości zapewnią zakładom rzemieślniczym dostawę osłonek.

§ 4. 1. Zakłady rzemieślnicze składają organom do spraw handlu prezydów powiatowych rad narodowych (rad narodowych miast stanowiących powiaty) oraz przedsiębiorstwu wymienionym w § 2 ust. 3, właściwym ze względu na siedzibę zakładu, miesięczne rozliczenia z zużycia do produkcji przydzielonego surowca oraz sprzedaży wykonanych z tego surowca wyrobów.

2. Rozliczenia wymienione w ust. 1 składane są w terminie do dnia 10 następnego miesiąca po miesiącu, którego rozliczenie dotyczy. Rozliczenie powinno zawierać zestawienie wyprodukowanych przetworów mięsnych i wyrobów garmażeryjnych z otrzymanego surowca według asortymentu lub grup towarowych, ilości zużytych do ich produkcji surowców, wykaz jednostek, którym te przetwory

i wyroby zostały sprzedane, z określeniem asortymentu i ilości przetworów i wyrobów, oraz stany zapasów surowców i wyrobów gotowych na koniec okresu objętego rozliczeniem.

§ 5. 1. W razie konieczności wstrzymania na okres przejściowy lub na czas nieoznaczony przydziałów surowców mięsnych, podrobowych i tłuszczów na zaopatrzenie zakładów rzemieślniczych organ do spraw handlu przyzdydium powiatowej rady narodowej (rady narodowej miasta stanowiącego powiat) zawiadomi o tym zainteresowanych rzemieślników w terminie nie krótszym niż 3 miesiące przed wstrzymaniem tych przydziałów.

2. W razie wstrzymania przydziałów surowców organ wymieniony w ust. 1, po zasięgnięciu opinii organu do spraw przemysłu przyzdydium powiatowej rady narodowej (rady narodowej miasta stanowiącego powiat) oraz właściwego organu samorządu rzemieślniczego, umożliwi zainteresowanym rzemieślnikom przedstawienie ich działalności na produkcję wyrobów garmazeryjnych niemiejskich lub z dodatkiem mięsa bądź podrobów, przydzielając im niezbędną ilość mięsnych surowców uzupełniających.

§ 6. 1. Zakłady rzemieślnicze — w zakresie przetwórstwa mięsnego i produkcji wyrobów garmazeryjnych — mogą produkować:

- 1) wszelkiego rodzaju rolady i wyroby wędliniarskie, a w szczególności wyroby bezosłonkowe, kaszanki zapiekane, wędliny porcjowe (serdelki, parówki) i kiełbasy wysokogatunkowe (np. salami, kabanosy);
- 2) wyroby garmazeryjne z dodatkiem mięsa lub podrobów, a w szczególności pierogi z farszem mięsnym lub podrobowym, warzywa faszerowane, gulasze jarzynowe z dodatkiem mięsa i podrobów oraz galarety z nóg;
- 3) wyroby wędliniarskie i wędliny dopuszczone do obrotu, nie wymienione w pkt 1 i 2, jeżeli zakład rzemieślniczy uzyska na to zgodę organu do spraw handlu przyzdydium powiatowej rady narodowej (rady narodowej miasta stanowiącego powiat).

2. Zgoda na produkowanie wyrobów wymienionych w ust. 1 pkt 3 może być udzielona tylko w przypadku, gdy jednostki gospodarki uspołecznionej działające na danym terenie nie produkują określonych rodzajów wyrobów wędliniarskich i wędlin lub gdy ich produkcja nie pokrywa potrzeb rynku, a sprowadzanie tych wyrobów z innych terenów jest niemożliwe lub gospodarczo nieuzasadnione.

§ 7. Niedozwolone jest zlecenie zakładom rzemieślniczym produkcji przetworów mięsnych i wyrobów garmazeryjnych przez uspołecznione przedsiębiorstwa handlu detalicznego.

§ 8. Zakłady rzemieślnicze nie mogą produkować kiełbas z dodatkiem surowców zastępczych (np. mąki, kaszy)

§ 9. 1. Produkcja przetworów mięsnych i wyrobów garmazeryjnych na eksport może być wykonywana tylko przez zakłady rzemieślnicze, które uzyskały na to zgodę Ministra Przemysłu Spożywczego i Skupu.

2. Surowce do produkcji eksportowej przydzielane są poszczególnym rzemieślnikom na wnioszek właściwej centrali handlu zagranicznego przez Centralę Przemysłu Mięsnego.

3. Przetwory mięsne i wyroby garmazeryjne wyprodukowane z surowców przydzielonych na cele eksportowe, a nie przyjęte do eksportu przez centralę handlu zagranicznego, zakład rzemieślniczy obowiązany jest sprzedać jednostce wskazanej przez organ do spraw handlu przyzdydium powiatowej rady narodowej (rady narodowej miasta stanowiącego powiat).

§ 10. Zakłady rzemieślnicze mogą sprzedawać pochodzące z własnej produkcji przetwory mięsne i wyroby garmazeryjne tylko jednostkom gospodarki uspołecznionej, określonym w rozdziale (§ 2 ust. 2). W szczególnych przypadkach organ ustalający rozdziałnik może zezwolić rzemieślnikowi na sprzedaż przetworów mięsnych i wyrobów garmazeryjnych we własnym sklepie.

§ 11. Ilekroć w zarządzeniu mowa jest o organach do spraw handlu lub organach do spraw przemysłu przyzdydium powiatowych rad narodowych (rad narodowych miast stanowiących powiaty), w odniesieniu do miast wyłączonych z województw rozumie się przez to organy do spraw handlu i organy do spraw przemysłu przyzdydium rad narodowych miast wyłączonych z województw.

§ 12. Traci moc zarządzenie Ministrów Przemysłu Spożywczego, Przemysłu Drobego i Rzemiosła oraz Handlu Wewnętrzny z dnia 23 stycznia 1957 r. w sprawie działalności warsztatów rzemieślniczych w zakresie produkcji przetworów mięsnych i wyrobów garmazeryjnych (Monitor Polski Nr 20, poz. 150).

§ 13. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1964 r.

Minister Przemysłu Spożywczego i Skupu: *F. Piśula*

Reklamacje z powodu niedoręczenia poszczególnych numerów wnosić należy do Administracji Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów (Warszawa, ul. Krakowskie Przedmieście 50) w terminie 10 do 15 dni po otrzymaniu następnego kolejnego numeru

Oplata za prenumeratę Monitora Polskiego wynosi: rocznie 75,— zł, półrocznie 45,— zł

Prenumeratę można zgłaszać tylko na okres roczny (od I.I) lub na okres półroczny (od I.I i od I.VIII). Oplata powinna być uiszczona co najmniej na miesiąc przed okresem prenumery, a więc za okres roczny lub za I półrocze — do dnia 30 listopada, za II półrocze — do dnia 31 maja. Do abonentów, którzy opłacą prenumeratę po tych terminach, wysyłka pierwszych numerów dokonana zostanie z opóźnieniem. Jednostki na rozrachunku gospodarczym i inni abonenci powinni dokonać wpłat za prenumeratę na konto Narodowego Banku Polskiego, Oddział IV Miejski, Warszawa, nr 1528-91-903, cz. 3, dz. 7, rozdz. 3. Rachunków za prenumeratę nie wystawia się. Na odcinku wpłaty należy podać dokładną nazwę instytucji (bez skrótów), nazwę i numer doręczającego urzędu pocztowego (jak Warszawa 10, Poznań 3 itp.), powiat, ulicę, nr domu, nr skrytki pocztowej oraz ilość zamawianych egzemplarzy Monitora Polskiego.

Pojedyncze egzemplarze Monitora Polskiego nabywać można w punktach sprzedaży w Warszawie: Al. 1 Armii Wojska Polskiego 2/4, „Dom Książki” — Księgarnia Prawno-Ekonomiczna — ul. Nowy Świat 1, kiosk „Domu Książki” w gmachu sądów — al. Gen. Świerczewskiego 127, w kasach Sądów Wojewódzkich w: Białymstoku, Katowicach, Kielcach, Koszalinie, Łodzi, Olsztynie, Opolu, Rzeszowie, Wrocławiu i Zielonej Górze oraz w kasach Sądów Powiatowych w: Bydgoszczy, Bytomiu, Cieszynie, Częstochowie, Gdańsku, Gdyni, Gliwicach, Gnieźnie, Jeleniej Górze, Kaliszu, Krakowie, Lublinie, Nowym Sączu, Ostrowie Wlkp., Poznaniu, Przemyśle, Raciborzu, Radomiu, Szczecinie, Tarnowie, Toruniu i Zamościu.

Redakcja: Urząd Rady Ministrów — Biuro Prawne, Warszawa, al. Ujazdowskie 1/3.

Administracja: Administracja Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, Warszawa, ul. Krakowskie Przedmieście 50.

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów w Zakładach Graficznych „Tamka”, Warszawa, ul. Tamka 3.